

MEZARLIKTA BİR KÖPEK HAYALETİ

Eda İşler

■ “Bırak, oynasınlar!” diye bağırdım. Hep aynı kinin tekrarı. “Bir şey olmaz, terlemez, hasta olmazlar. Bir seferlik rahat bırak!” Yasakları öğretmeye bayıldığı çocukluk yıllarımdan geldiğimi anlayıp af diler gibi yüzüme baktı. *Ne yaparsın, can çıksa da huy çıkmıyor.* “Bir şey demedim ki, oynasınlar. Dedim mi? Oynamayın mı dedim ben size?” Gözlerini dehşetle açmış, çocukların yüzüne bakıyor, onları korkutup istediği cevabı almak için çırpınıyordu. Çocuklar yalan söylemeyi bilmesede korkuyu bilir. Korktukları için kendilerinden isteneni söylerler sandı ama düşündüğü gibi olmadı. Sevinç, utana sıkıla “Evet, oynamayın, dedin,” diye kıkırdadı. Şener de kardeşini destekler gibi öne çıktı. “Terlerseniz banyoya sokarım, diye bağırdın!” Yüzü, çarpılırcasına tuhaf, kaygı verici bir biçim aldı. Bakışlarımızdan uzak bir köşeye çekilmek istediği için veya bakışlarımıza katlanamadığı için veya birazdan duymamızı sağlayacağı suçlulukla bakışlarımızı yumuşatmak için odasına koşup sesini duyura duyura ağlamaya başladı. Sevinç ve Şener işledikleri büyük günahın sıkıntısıyla yan yana oturmuş birbirlerine bakıyordu.

Hem her şey olduğu gibi, hem de çoğu geride kaldı. Birkaç ay önceye ait görüntüler, sesler, isimler kayboldu, üstelik yerlerine yenileri de gelmeden. Bütün bunlara rağmen hayat nasıl da aynı, durağan, süregelen. Mezarınla yalnız kalmayı ilk kez dün göze alabildim. İleride bir köpek, yanıma gelmeye hevesli kızmış suratıyla bana bakıyordu. Eskiden yaptığın gibi önüme geçip beni korumayınca, öldüğünü kabullenmeye biraz daha yaklaştım. Köpek biraz daha yakına geldiğinde, ilkin kaçıp gitmeye yeltendim, sonra seni onunla yalnız bırakacağıma üzülüp olduğum yere çivilendim.

Eninde sonunda gideceğimi hatırlamamsa ondan hemen sonra oldu. Ölüydün çünkü. Ölüler yalnız kalır. Onlarsız evine dönen, onların olmadığı tarafta yaşayanlar da öyle. Neticede Fatiha’yı falan unutup oracıkta herkesi mutlak teklife çıkararak bir kitap yazmak istedi canım.

Köpek de tam o esnada kayboldu. Hayalet gibi. Senin sesinle kitabın ilk cümlelerini sana okumaya başladım: İnsanın sosyal bir varlık olduğu yalan çocuklar, yalnızlığın insan doğasına aykırı olduğu palavrasına kimse kanmamalı. Herkes çocuğuna doğduğu günden başlayarak yalnızlığı olumlmalı, onunla karşı karşıya kaldığında ne yapacağına onu alıştırmalı. Yalnız olduğumuz, kalacağımız gerçeğini kabullenmeliyiz çocuklar. Ne kadar ötelesek öteleyelim önümüzde bu zehir. Bakmalıyız. Bayramlarda kapılarının çalmasını bekleyen yaşlı insanların hâli dokunmamalı hiçbirimize. Arada bir canları öyle istiyor diye “birlik olun” çağrısı yapan büyük adamların sözlerine kolayca kapılmamalı, bir anlığına bu dünyada yalnız olmadığımızı inanma arzusuna yenilmemeliyiz. Çünkü bir faydası yok. Ne kadar erken, o kadar iyi. Öğrenelim artık: Yalnızız.

Kapı çalıyor. Ruhumdaki delikleri kapatmak için aldığım elbise gelmiş. Yeni bir elbise, yeni bir kadın yapar mı beni? Eskiye çıkarıp yeniyi giyebilir miyim üzerime? Başka biri olmak yeteri kadar farklı bir şey mi? Kurye buz gibi havaya aldırmadan nerelerden geldi, bana, aslında içimde uyuyan öteki kadına zümrüt yeşili, ipek bir elbise getirdi. Ben de belinde tokalı kemeri olan bu pahalı bez parçasını o kadının hatırına giydim. Kalçalardan biraz sarıyor. Ama öteki kadın, yakıştığını düşünüyor. Son bir senedir evde olmanın getirisi, depresyonun, anksiyetenin yan etkisi birkaç kilo, o kadar. Yetmiyor, “Verirsin,” diye fısıldıyor. “Büyütmene gerek yok.” Bir tür mental tedbir olarak felaketler karşısında tutumu daima bu. Azımsar. Trajediye küçümser. Annesinden öğrendi. O da yalanları, gerçekle arasındaki bağı koparmak için söyler. Hakikatten ne kadar uzaklaşırsa kendini o kadar iyi hisseder. Yaşlandıkça ikisine de benzediğimi fark ediyorum. “Trajediye inkâr etme ama onu küçümse. Böylelikle delirmekten kurtulursun.” Kötüyü tanımalı fakat derhâl unutmalı. Aksi hâlde mutlu olamazsın. Kendini kıyafetlerle, parayla, seyahatle avutmalı, ruhsal anormallikleri kafaya takmamalı. Dertlerini kaşımaya kaşımaya derisi karararmış insanın. Benim derim de aklım başıma erdiğinden beri kaskatı, kapkara, sanıyorum, bu yüzden. Ne yapsam, ne sürsem rengim ağarmıyor, kazısam bile hiçbir şey değişmiyor.

Çocukların yanına döndü. Sevinç’in özürlerini duymazdan geliyor. Hâllerine acıyorum. Ama yanlarına gitme mecburiyeti içimi sıkıyor. Seninle son konuşmamızda, “Git ve mutlu ol o zaman!” demiştin; hep öyle yumuşak başlı, merhametli bir öğretmen olduğun için. Ama gitmenin mutlulukla bir ilgisi olmadığını anlatmak için neden bu kadar acımasız bir yol seçtin, anlamıyorum. Hayatta yaptığımız hiçbir şeyin mutlu olmakla ilgisi olmadığını sayende öğrendim. Artık her şey yarım kaldığı gibi anlamından da sıyrıldı. Eskiden benim için de sahip olunabilen bir şeydi mutluluk. Bir kitabın, şehrin, arabanın, evin içinde saklanırdı. Artık kuryenin buz gibi havaya, beş kat merdivene rağmen kapıma getirdiği yeşil bir elbisenin etiketini bile atmadan dolabın bir köşesine atmak sadece.

Olacakmış gibi görünen ama sonunda kaybolan ihtimallere de benziyor biraz. Korkutan, şaşırtan, heyecanlandıran, sevindiren bir yanı kalmadı. Oralarda bir yerde, başka birilerinin eşyası olarak varlığını sürdürüyor. Benimle alakası yok.

Olsa bile benim dönüp bakasım kalmadı. Bir akşam vakti vişneçürüğü arabanla köşe başında beni bekleyip kapıyı açar açmaz, "Hoş geldin!" demendi eskiden belki. Ama o zamanlar anlamadığıma göre bu saatten sonra da bilmemeyi tercih ediyorum.

Böyle konuşmamın nedeni yanındakine küskün olmam değil, ondan utanmam, biliyorsun. O bana kendini göstermeyi çok istedi, ben gözlerimi bağladım, bir kez bile başımı kaldırmadım. Sonunda "Bizden olmayacak!" deyip kaçmasına da şaşırmadım. Neden şaşıracaktım ki? Fakat bu ölümünü sakın karşıladığım anlamına gelmiyor. Hâlâ geceleri uykuya dalmak çok güç. Senin orada yapayalnız, buz gibi toprağın altında üşüdüğünü bilmek uykularımı kaçırıyor. Çok üşürdün sen. Yaz kış bir hırka olurdu sırtında. Başından bereni eksik etmezdin. Bunları günün birinde unutmak istemiyorum.

İyi şeyleri nasılsa kaybediyorum diye kötülere sahip çıkmaya çalışıyorum. İnsan hatıra diye bazen trajediye de sarılıyor. Toprağın bir sene sonra çökecekmiş, yerleşecekmiş yerine, öyle söylediler, mezar taşının bile olmadığını görüp üzüldüğümde, daha bu sabah. Çok değil bir, belki iki sene önce bunları bilmezdim. Ruhumun rutinelere asılı olmaktan başka sancısı yoktu. Her günüm aynıydı. Aynı küçük şehir, tek başına bir ev, aynı sabahlar... Benim olmayan, olmaması gereken bir şeyi sevmek de bu rutini bozmak için icat ettiğim bir oyundu. Ne kadar sıkılıyordum, bilmiyordun. Belki artık biliyorsundur ama sıkıntının bir öneminin kalmadığı yerlerdeyiz ikimiz de. Bize bu cezayı sen mi verdin, yoksa gittiğin yerde seni bekleyen mi, emin değilim ama bir şeye inanmam gerekiyorsa, ki ruh doktorları ve iyiliğimizi düşünen bütün arkadaşlar öyle söylüyor, sen ve seni yanında tutan aynı fikirdesiniz.

Çocuklar, ellerindeki kurabiyeyi bırakıp artık yatmak istediklerini söylüyor. Uyumadan önce muhakkak *Şişkolarla Sıskalar*'ı okuyacaklar. Başkasının sesinden de değil, kendi başlarına. Buralarda, okumaya değer başka hikâye kalmadı. Onlar da biliyor bunu.